

6 nedeľa C 2022

AI Znova a opäť uverejňujú rôzne noviny túto správu: Bohatí sú stále bohatší a chudobní stále chudobnejší. Takto by sa dala v skratke opísať aj výročná správa Oxfamu, poprednej svetovej mimovládnej organizácie zameranej na stratifikáciu bohatstva v spoločnosti. Alarmujúcou správou však je, že rozdiely medzi bohatými a chudobnými sa za posledné roky niekoľkonásobne zväčšili.

Výsledkom je, že 25 najbohatších ľudí na svete vlastní rovnaké množstvo majetku ako 4 miliardy ľudí - chudobnejšia polovica celej ľudskej populácie. OSN sa snaží bojovať proti chudobe, ale nedarí sa jej to.

KE Ježiš podľa evanjelia svätého Lukáša má na chudobu iný názor a postoj, keď hovorí: "Blahoslavení chudobní, lebo vaše je Božie kráľovstvo." Želá si teda Ježiš pre nás chudobu?

DI Pozrime sa na celé pozadie a kontext tohto Ježišovho výroku. Chudobní v Palestíne verili, že na svete existuje len obmedzené a presne určené množstvo hmotného bohatstva. A toto už bolo nejako rozdelené. Palestínčania verili, že ak však niekto získal viac, bolo to určite na úkor iných. Ak niekto zbohatol, potom niekde inde niekto schudobnel.

Okrem toho malo slovo chudobný v starovekých biblických časoch 4 odstupňované významy:

- 1, chudobný bol ten, kto nemal materiálne zabezpečenie.
- 2, bez materiálneho zabezpečenia boli chudobní bezmocní.
- 3, bezmocní sa stali vykorisťovanými.
- 4, jediná nádej a dôvera, ktorú takýto človek mal vložil do Božích rúk. Ježišovi poslucháči teda v blahoslavenstvách vlastne počuli, že práve oni sa naučili dôverovať Bohu, nie v bohatstvo.

PAR Je to jasný odkaz aj pre nás. Skutočné šťastie nemáme hľadať v bohatstve, ani v moci, ani vo vykorisťovaní iných ľudí. To nám nielenže neprinesie šťastie, po ktorom túžime, ale ani pohodlie, pokoj a bezpečie.

Podobnú myšlienku uvádza Max Kašparů v jednej zo svojich nedávnych publikácií. Vo svojej knihe *Nebudem hrať divadlo pred Božou tvárou* - v rozhovore so slovenským novinárom Martinom

Lízarom píše: "Človek môže byť šťastný sem-tam, 2-krát do roka. Spokojný však môže byť každý deň."

Robert kardinál Sarah vo svojej knihe *Boh alebo nič* píše: "Kultúra blahobytu nás uspáva a trh nás vyvádza z pokoja len vtedy, keď ponúka niečo, čo sme si ešte nekúpili, zatiaľ čo mnohé životy, zbavené akýchkoľvek možností, sa nám javia ako obyčajné divadlo, ktoré nás nijako neruší. Jedna z príčin tejto situácie spočíva v našom vzťahu k peniazom, pretože pokojne akceptujeme ich nadvládu nad sebou samými a nad spoločenskými vzťahmi..... Spoločnosť, ktorá považuje materiálny rozvoj za svoj jediný kompas, nevyhnutne smeruje k otroctvu a útlaku. Človek sa nenarodil, aby spravoval svoj bankový účet, ale aby sa spojil s Bohom a miloval blížneho."

Ľudia sú stále znova a znova klamaní, že budú šťastnejší, ak budú mať viac, budú ovládať viac ľudí a využívať ich pre svoje sebecké záujmy. Kritériom skutočného šťastia je však predovšetkým vnútorná spokojnosť, ktorá pramení z dôvery v Boha.

Iným zaujímavým pohľadom je otázka jedného profesora kresťanskej antropológie: „Čo bolo v centre stredovekých dedín a miest?“ Študenti odpovedali: „Boží chrám.“ „A čo je dnes v centre moderných miest?“ „Bankové a finančné inštitúcie.“ To samo svedčí kto a čo je v centre súčasného človeka. Viac dôveruje peniazom než Bohu.

MY Pred mnohými rokmi bol natočený film Quo Vadis. Jednou z hlavných herečiek vo filme bola Deborah Kerr. Jedného dňa, po nakrúcaní veľmi nebezpečnej scény, sa reportér spýtal Debory: "Nebáli ste sa, keď k vám v aréne pribehli levy?" Deborah pokojne odpovedala: "Vôbec nie. Prečítala som si scenár a vedela som, že krotitelia levov ma ochránia." Debora dôverovala niekomu mocnejšiemu.

ADE Zdá sa mi úplne prorocké, že úcta k Božiemu milosrdenstvu sa v katolíckom svete čoraz viac rozširuje. A my dobre poznáme obraz, ktorý nám zanechala svätá Faustína. Zvyčajne na spodnom okraji tohto obrazu je jednoduchá, ale o to silnejšia modlitba, ktorou zakončím túto homíliu: Ježišu, dôverujem ti. Nie svojmu bohatstvu. Amen.